

## Gyereahogyvagy! – BLI módra

Azon gondolkodtam, milyen nehéz egy olyan táborra menni, ami máris több mint tíz éve minden évben megrendeződik. Jár lenne az időm a nyekről, az hangulatára beszélni, hogy minden évhez kicsit más sabb, szálesebb legyen. Ez természetesen a szervezőkkel legalább ilyen fejtegetést okoz, hiszen valóban vannak, akik az emberek a visszajáró vendégek, az bármikor egy év hosszú idő, mégis úgy kell a hallgatónak elmenni, hogy muszáj egy év má eljárnai, feltátni, együtt járni, hitben erősödni, az barátokra lelteni.

Ez a nyár nem kecsegtetett sok meleg napsütéssel, az ez nem utolsó szempont a Balaton partján, de csodával határos módon ez nem befolyásolta a mindennapokat. Ha nincs sok strandolás, sokkal jobban lehet más dolgokra koncentrálni, a belső kapcsolatokra az a hit erős-tétre.

Az idei tábori hat is illeszkedett az egyházi éves programjához, a gyereahogyvagy egész hatban volt. Itt ez talán a kálán sen megmutatkozik, minden évben van egy-egy meghatározó, az arca a tábornak, akiket megismerhetünk. Itt megrezhetünk ennek a mottónak a szépségét, az náha az árnyoldalát is. Ha csak a mi kis országunkat nézzük, itt is hihetetlen nagy társadalmi különbségekkel lehet találkozni. Ebben a táborban ez mindig kálán sen átrezhető, tapasztalható. Vannak tanultak az műveltek, az olyanok is, akiket nem az iskola, hanem az élet tanított meg a bölcsességre.

Valóban vannak olyanok, akiket nem mindig könnyű elfogadni, az nekem is ávről ávre komoly fejtegetést okoznak azok, akikre kálán sen oda kell figyelni az egész hat alatt. Elsimítani, igazgatni, de kálán sen skóppen sokkal jobban szeretni az szeretetni másokkal. Az időn még egy kutya is kápekerült, aki nálunk a gazdája nem volt hajlandó eljárnai. (Mindig azt hiszem, hogy mármint semmi nem tud meglepetést okozni!) A gazdája egy csodálatos, művelt hűlye volt, az egyik hárs, Kossuth-díjas száncsözze. Rendkívül kedves az elfogadó egyénisége, sokat tanultam tőle elfogadásból. Igen, én tanultam egy nem adventista embertől. Aki hihetetlenül árt a tábor egyik kevésbé eszményi faházának, az virágokkal, kis padokkal feldíszítve várta a táborban megismert az barátait beszélgetésre.

Kálán sen arcok, kálán sen sorsok az nagyon-nagyon bonyolult az nehéz áletek. De hát kérdem, nem erről beszélünk? Gyereahogyvagy az folyamatosan ez a téma, ez van az ársplakáton, de valóban tudunk elfogadni? Van az, hogy működik, áreztem ezen a haton is. Persze egyáltalán nem könnyen, mert begárcsálunk, ha valaki cigizik, vagy megiszik egy sártint, Sanyi presszájában. De ezek az emberek az emberek az ártékek, csak szeretni kell őket. Nincs ebben semmi nagy titok, nincsenek nagy szavak az bölcsességek, csak ennyi: szeretni. A többi aztán megy magától, szépen lassan, nem olyan útemben, mint mi szeretnénk, de higgyük el, hogy működik. Ez az egész a mi hozzájárásunkon málik, az az Isten kegyelmén.

Sokan jöttek a sokfalvára. Ez a csodás szőnyeg volt, mert Isten bennünket is megtanította, hogy a világ ilyen, csodálatos és sokszínű, tele csodás és csodás emberekkel. Gyereahogyvagy a gyerekek ezután is mindenkit.

A

Az édesanyja